

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci navrhovatele: **M. L. G. R.**, zast. Mgr. B. S., pracovníci Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti nečinnosti žalovaného, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 117/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se svým podáním ze dne 20. 3. 2013, doručeným Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“) dne 25. 3. 2013 a tímto soudem předloženým Nejvyššímu správnímu soudu dne 27. 3. 2013, domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to vydání rozhodnutí ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 6 A 117/2012. Svůj návrh odůvodnil tím, že žalobou podanou dne 6. 8. 2012 se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, který nebyl schopen vydat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Po podání žádosti dne 16. 9. 2011 byl se žalobcem proveden pohovor, v měsících březnu, červnu a říjnu 2012 byly vedeny ještě další doplňující pohovory, avšak žalovaný ani přes prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí do dne podání návrhu nevydal rozhodnutí ve věci.

Městský soud ve svém vyjádření k návrhu uvedl, že činil a činí procesní úkony potřebné k tomu, aby věc byla připravena k rozhodnutí. Dne 17. 8. 2012 vyžádal od Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí potvrzení za účelem rozhodnutí o žádosti navrhovatele o osvobození od soudních poplatků, které mu přiznal usnesením ze dne 29. 8. 2012, č. j. 6 A 117/2012 – 10. Dne 10. 9. 2012 vyžádal od žalovaného vyjádření k žalobě a správní spisy, dne 9. 11. 2012 bylo zástupci žalobce zasláno vyjádření žalovaného spolu s poučením o procesních právech a povinnostech. Dne 25. 3. 2013 bylo od žalovaného vyžádáno sdělení o aktuálním stavu řízení o důvodech, které brání rozhodnutí ve věci, a vyžádáno doplnění spisového materiálu. Dále uvedl, že žaloba v této věci byla podána v srpnu roku 2012, počet věcí spadajících do přednostního režimu projednání podaných

před touto žalobou eviduje senát 6 A celkem 85, proto považuje podaný návrh za nedůvodný.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 6. 8. 2012, doručenou městskému soudu dne 7. 8. 2012, domáhá vydání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Městský soud po obdržení žaloby přípisem ze dne 17. 8. 2012 vyžádal od Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra informace o případném poskytování finančních prostředků navrhovateli, na základě kterých přiznal navrhovateli usnesením ze dne 29. 8. 2012, č. j. 6 A 117/2012 – 10, osvobození od soudních poplatků. Přípisem ze dne 12. 9. 2012 soud poučil žalovaného o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, současně žalovanému zaslal stejnopis žaloby a vyzval ho, aby ve lhůtě 1 měsíce od doručení této výzvy předložil soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Dne 11. 9. 2012 byl městskému soudu doručen první návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu, který byl zamítnut usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. Aprk 27/2012 – 34. Po vrácení spisu Nejvyšším správním soudem městský soud dne 9. 11. 2012 poučil navrhovatele o složení senátu a současně mu zaslal vyjádření žalovaného k žalobě. Dne 25. 3. 2013 byl doručen soudu shora uvedený návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou,

usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud je podle § 56 odst. 1 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se sice jedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s., avšak i za této situace je třeba zohlednit zásadu, že soud vyřizuje věci zásadně v pořadí, v jakém mu došly. Vzhledem ke speciální úpravě obsažené v § 56 odst. 3 s. ř. s. tak platí, že soud je povinen rozhodovat i přednostní agendu v takovém pořadí, v jakém věci soudu napadly. Předchází-li nyní v souzené věci 85 návrhů v přednostní agendě, jak Nejvyšší správní soud ověřil z vyžádaného přehledu věcí v senátě 6 A městského soudu spadajících do režimu přednostního projednávání podaných před žalobou žalobce, pak i tyto věci soud vyřizuje sice přednostně před věcmi ostatními, ale v pořadí, v jakém mu napadly.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla. Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný.

Nad rámec shora uvedeného je třeba zdůraznit, že navrhovatel se svým jednáním v průběhu soudního řízení tím, že se nezdržoval na uvedené adrese, ani nepřebíral poštovní zásilky na jím uvedené adrese, jakož i opakovaným nedůvodným návrhem na určení lhůty k provedení procesního úkonu, negativním způsobem podílí na prodloužení délky řízení a neumožňuje městskému soudu po dobu, kdy je soudní spis opakovaně předložen Nejvyššímu správnímu soudu, činit žádné úkony.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy,

a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu